

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 4 (35)

DETSEMBER 2001

Reaalkooli väitluse tähelend:

loe ka lk. 3

Fööniksina tippu..., et sinna ka jääda

Mäletan, kui alustasin väitlemisega, see oli vaid aastake tagasi, Liis Aavaste ütles mulle, et Tallinnas on selles osas juhtkohtadel Inglise Kolledz ja Prantsuse Lütseum. Nüüd see enam nii ei ole. Juba eelmises lehes kiideti meie kooli väitlejaid, kes võitsid karikavõistluste esimese etapi. Nüüd võib juba rohkemgi teha kui kiita.

1. ja 2. detsember toimusid Pärnu Raeküla gümnaasiumis Eesti meistrivõistlused väitluses. Sinna oli tulnud koole Tallinnast, Tarust, Pärnust, Paidest, Viljandist. Isegi Rocca-al-Mare oli esindatud. Kokku 20 võistkonda. Reaalkoolist oli 3 esindust, see on vägagi suur number, veel rohkem oli vaid TIKist, kuid, nagu elu näitas, see neid ei aidanud.

Esimesed kolm vooru peetud, võis Liis Aavaste detsembri alguspäeva õhtul kooli peal uhke näoga ringi käia (seda ta ka tegi). Kõik võistkonnad olid esikaheksas (seega veerandfinaalis), viimane voor võis tuua vaid head samal ajal kui Inglise Kolledzi ja Prantsuse Lütseumi ühisvõistkond oli tervelt

ühheksas. Rohkem Kolledzi võistkondi esikümnesse ei mahtunud. Sellel hetkel oli kõigile näha, kes asju juhivad. Reaali ja Rapla Ühisgümnaasiumi võistkond juhtis, eelmine liider, Miina Härma Gümnaasium, oli just Reaal 2-lt pähe saanud. Edust tunti täit mõnu, sest Reaali esindaja Kaarel Oja juhtis ka individuaalarvestuses. Oodati rõõmsalt teist päeva.

Pärast neljandat vooru selgus, et ainuke võistkond, kes polnud siiani kaotanud, oli Reaal RYG (neli võitu), teistel meie kooli võistkondadel oli kolm võitu. Kui edasi saadi ka kahe võiduga, olid sansid head.

Äärmiselt veidral kombel läks aga Reaal 2 kokku Carl Robert Jakobsoni gümnaasiumi teise tiimiga, kellelt oligi saadud see ainus kaotus. Ka seekord tuli alla vanduda. Samuti pidi Reaal 1 alla vanduma Prantsuse Lütseumile.

Siiski oli selge, et turniiri edukaim kool on Tallinna Reaalkool. Nii hästi ei ole kunagi ühelgi koolil läinud, Reaal tegi ajalugu!

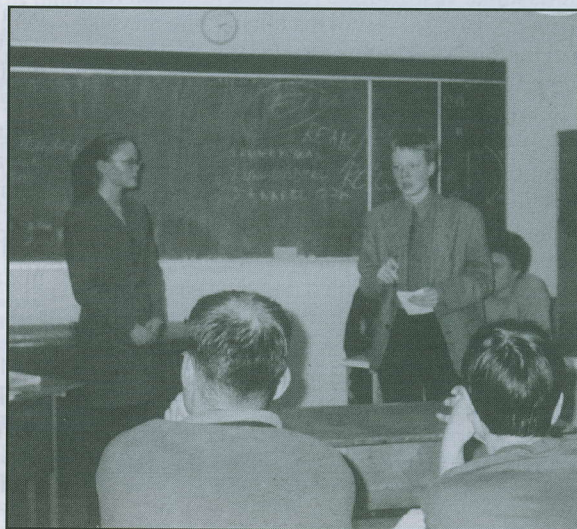
Kuid saaga ei olnud veel läbi, poolfinaalis läks seesama CRJG 2 kokku Reaal RYGiga, kes võitis nad lihtsalt ära. Edasi ootas Reaali/Rapla ühisvõistkonda väitlus end finaali või-

delnud Kolledzi/Lütseumi tiimiga. Esma-kordne oli ka see, et finaalis olid koolide se-gavõistkonnad.

Lõplik jõukatsumine oli nädala pärast. Kell 16.00, 9. detsembril kuulutati Eesti meistriks väitluses turniiril kõik väitlused võitnud Reaal RYG. Võistkond koosnes Tallinna Reaalkooli õpilastest Kaarel Ojast ja Rainer Kün-gasest ning Rapla Ühisgümnaasiumi kasvan-dikust Uku Uusbergist. Reaal tegi veel ajalugu sellega, et individuaaltitel tuli samuti siia, Kaarel Oja kuulutati parimaks spiikriks.

Vaatamata magamatusale, vaatamata mõ-nedele kohtunikele, Reaal oli parim!! Kõik see on märgiks sellest, et meie kooli väitlejail on tulevikku ja usk meisse (kes muidugi uskus), on ära tasunud.

Catlyn Kirna

JÕULUD!

Detsembri lõpp paistab, kõik teavad, et jõulud on tulemas. Oodatakse juba vaheaega, kuid kas koolis ka midagi toimub. See on huvitav küsimus. Siiski loositakse

igas klassis pakke, kooli on kuusk sikutatud, mingid vanikud üles venitatud, õpetaja Malsi klass ära dekoreeritud (äärmiselt tubli 10 b), organiseeritakse jõulupidu. See juba täitsa palju. Põhikool tegeleb umbes samade asjadega. Kuid see pole võrreldav sellega, kuidas oodatakse näiteks Väikeses majas jõule, igal klassis ja õpetajatel on postkast, kuhu päkapikud kirju tassivad, seinad on täis lumememmede, jõuluvana-de portreid. Kõik asjad loomlikult laste enda tehtud, ainult vaata ja imesta.

Tegelikult on jõulud meis kõigis olemas, küll nad hiljemalt tunnistuste kättesaamiseks välja löövad. Igatahes, häid jõule kõigile!

Catlyn Kirna

flashid

- 21. detsember saab tunnistused
- 21. detsembril on ka jõulukontserdid igale vanusele
- Vaheaeg lõpeb 6. jaanuaril
- Uuel aastal toimub väikese maja missi ja misterri valimine
- ÄRGE LÖÖGE LAPSI, PÄKAPIKK NÄEB!

arvamus

Jõulud.....see eriline aeg, mis saabub vaid kord aastas ja on täis maagilist väge. Kas keegi jäi mind nüüd uskuma? Kas on veel keegi, kes üleüldse tunnetab jõulude ajal mingit hingerahu ja soojust? Kui on, siis...soovin õnne ja...rõõmsaid jõule.

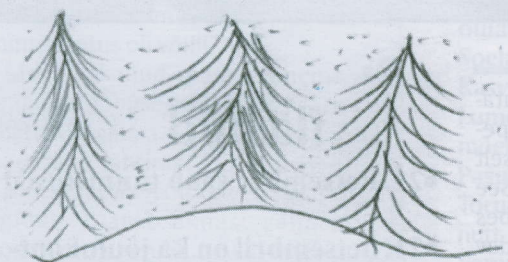
Võib-olla on asi ainult minus, aga ma näen jõulude taga ääretult (rõhutan seda sõna) suurt kommertsit. Tänu kõiksugustele kaubanduskeskustele, kelle jaoks hakkavad jõulud novembri alguses, jätavad jõulud lõppkokkuvõttes masendust tekitavalt võltsi mulje. Jõuluhinnad!!! Jõulusoodustused!!! Jõululoosimised!!! Jõulupakkumised!!! Kõik see on ju teeseldud. Laseme hinnad jõulude puhul alla! Yeah right! Hinnad lased sa sellepärast alla, et kõik teised teevad nii. Ja konkurentidest ei saa ju ihnusega erineda. Firmadel on kama kaks, kas on jõulud, jaanipäev või ussimaarjapäev.

Kogu see kommertslik möll summutab jõulude ilu sedavõrd ära, et kui nad kord juba kätte jõuavad, on alles vaid väsimus ja ei midagi erilist.

Ma mäletan seda aega, kui ma uskusin veel päkapikkudesse ning õnnelikul ilmel esitasin oma naabrilõuluvana (kes nägi tõesti välja nagu päris) igasuguseid salme ja laulukesi ning hing tahtis kinke vastu võttes rõõmust lõhkeda. Kõik oli nii puhas ja siiras. Või ma lihtsalt olin nii väike ja ei tajunud veel kommertsit laastavat mõju? Ma ei tea, igastahes...tahaks niiväga seda aega tagasi.

Einoh, ärge nüüd ära ehmata. Ega see asi nii hull ka ei ole, et ma jõule ei salliks. Ma lihtsalt ei suuda neid enam nii väärtustada, kui varem. Ma ehin ikkagi kuuse ära (kui kuuse viitsin tuppa tuua ja ehted üles otsida), küpsetan piparkooke (kui mingi eriline kokkamisehoog peale tuleb), panen igale poole küünlad (kui ema viitsib poest küünlaid osta), teen paberist lumehelbekesi (kui mingil imekombel tuleb soov midagi meisterdada), ootan ikka veel päkapikke (seda teen kohe suure heameelega).

Soovin teile kõigile jõuludeks kõige paremat! (see tuli südamest)!

Mida arvab jõuludest üks keskmine Tallinna Reaalkooli õpilane?

Kuigi jõuludeni on veel aega küll ja küll, on mööda kooli koridore konnates tunne, et need on juba käes. Miks? Sest ühel on peas päkapikumüts, teine laulab endamisi "on aisakell...", kolmandad arutavad ägedalt selle üle, kas jõulud on tänapäeval täielik kommerts või ei.

Kuidas Reaalkooli ilus-tark-osav koolipere jõule veedab? Vastused olid äärmiselt ühesugused –ikka koos perega (mitte ükski küsitlenuist ei vastanud teisiti). Iseasi, kas see on vaba tahe või kohustus. Aktiivsemad tegelased vastasid, et see on üks vähestest pühadest aastas, mil kogu pere kokku saab –kõik jätavad üheks õhtuks oma tööd-tegemised ja pühenduvad kodustele ("Nii tore on, kui eraldi elavad vennad-õed vahest korraga külla tulevad."). Samas, mõne arvates on jõulud just sel põhjusel masendavad ("Mõtles, terve õhtu peab neid taluma.")

Muidugi peab meie kooli õppijaskond jõulude juures väga oluliseks kingitusi. Enamjaolt peetakse toredaks kinkide saamist (eks see saamisrõõm on ikka suurem, kui...) –"Mulle nii meeldivad üllatused," nagu teatas üks sinisilmne tütarlaps. Küsimuse peale, kas ka kinkide tegemine meeldib, kehtas ta ainult õlgu "Aga ma ei oska ju midagi osta". Nii arvasid paljud... aga mitte kõik –"Jummalast lahe on mööda poode tuulata ja kinke jahtida. Nii palju igasuguseid vidinaid on müügil, kõigile leiab midagi," seletas sõpruskond koolitrepil

Ma ei ole lammas!

Ma keeldun seda olemast. Ei taha ja ei ole ka. Miks mult nõutakse mõtlemisvõime puudumist ja seda veel gümnasiumis. See on ju pisut imelik. Kui nüüd tekkis küsimus, millest ma räägin, siis sellest, et mõnikord on mõne jutustava ainega juba ette teada, et saad kirjutise eest raudselt nelja või isegi midagi veel väiksemat. Miks? Mitte selle pärast, et midagi nii jube valesti oleks, aga su seisukohad ei ühti lihtsalt õpetaja omadega. Õpikust rääkimatagi, see on ju jumal. Muidugi, on õpetajaid, kes huviga loevad ja võtavad arvesse, et ehk oled asjast pisut teisel arvamusel, kui tema, kuid kahjuks on ka vas-

kesk kuuseokkaid ja –käbisid (kooli toodi kuusk, kui keegi märkas).

Kas kellelgi ka Jõuluvana jõuluõhtul külas käib (ja päkapikud pimedatel detsembriöödel)? "Minul käib Jõuluvana. Ta toob hästi palju kommi ja kinke. Mul on luuletused ka peaaegu peas. Eelmisel aastal ta tõi mulle legod, legoauto oli ka kaasas, tead see mis...(järgneb detailne selgitus). Päkapikud käivad ka, iga päev toovad midagi sussi sisse" – teatas üks meetripikkune reaalklassi õhinal.

Vanemate õppurite ridades autor selist ausust ei kohanud. "Einoh, mis see Jõuluvana nüüd niiväga käib..." (kuigi Jõulutaadiga seostusid jõulud paljudel). "Minu päkapikk on pensionil," ütles üks füüsikaklassist väljuja mornilt.

Väga oluliseks peetakse jõulusööke –verivorstid, seapraad, sült, hapukapsas, kringel, piparkoogid, kõrvitsasalat, pohlamoo, ... Tuleb välja, et saabumas on enese nuumamise aeg, ainult et pärast tuleb hoolega suusatamas-kelgutamas-lumelauaga sõitmas käia, et uuel kooliaastal lookas jõululaud kohe aimata poleks puusaümbermöödust, näiteks).

Niisiis, Reaalkoolis peetakse eelolevaid pühi valdavalt positiivseks nähtuseks ("Mis küsimus see niisugune on, muidugi mulle meeldivad jõulud") ja vaid üksikud mainisid põhjusena koolivahe-aega. Jeesuslapse sünnipäev on eelkõige aeg, mida veeta koos perega, nautida maitsvaid hõrgutisi ja vahetada kingitusi.

Silvia

tandeid. Mõnedele inimestele (õpetajatele) meeldib see, kui temaga ollakse nõus ja isegi liiga palju, et saada head hinnet, pead mõnikord lihtsalt konsepti või õpiku ümber kirjutama. Ise mõtlemine on kategooriliselt keelatud! Ma ei vaidle vastu, et kui matemaatikas on asja lahendamiseks valem, ei tule ju eriti selle peale, et peaks kuidagi teist moodi vastuse saama, aga jutustavad ained nagu eri sorti ajalood ja kirjandus neis tuleks ju vaadata asja suuremas pildis, kuid ei, mõned siiski leiavad, et kui pole kirja pandud täpselt see, mida õpetaja mõtles, saad lihtsalt halvema hinde.

niizama

Reaali Poiss Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 4 (35) detsember 2001

kujundaja ja toimetaja
tähtsad tegelased
REK-i esindaja

catlyn kirna
lili madisson ja nele tamme
mihkel kama

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ja on tasuta.
Reaali Poisi e-mail reaaliPoiss@hotmail.ee

õpetajate sünnipäevad

Lehte Järve	23. dets.
Sirli Kodres	5. jaan.
Liis Aavaste	30. jaan.
Thea Turulinn	10. veebr.
Imbi Henno	1. märts
Oleg Kravtzenko	1. märts
Liisa-Kai Pihlak	1. märts

Spordi olukorrast

Reaalkoolis

Ka sport vajab tähelepanu ja toetust!!! Alustuseks tahaksin öelda seda, et ma ei kavatse hakata maha tegema eelmises "Reaali Poiss" ilmunud Tuuli ja Silvia artiklit seoses Reaalkooli spordiga. Olen täiesti nõus, et näiteks ujumisklasse (või üldse spordiklasse) pole mõtet taastada. Arvan ka, et loomulikult pole Tallinna Reaalkooli vaja nii-öelda "rumalaid muskli kasvatajaid", kuid leian, et kui koolis oleks ainult vaimsete saavutustega õpilased, muutuks vaatepilt kuidagi nukraks ja üksluiseks. Keegi polegi taotlenud spordikooli, kus iga "õppur" oleks silmapaistev sportlane, on vaja vaid rohkem õpilasi, kes saaksid normaalselt hakata koolitükkidega ning samaaegselt tootsid koolile au ka spordis. Sisseastumisel gümnaasiumisse võiks seda ju mingil määral ka arvestada, luues mõningaid eelistusi sportlastele. Minu arvates käivad sport ja õppimine käsi-käes. Kunagi oli Tallinna Reaalkool parim kool spordis, võideti võistlustel isegi spetsialiseerunud spordikoole. Igal aastal toodi koolile rohkesti medaleid ja karikaid ning tuldi meistriteks erinevatel spordialadel. Sporti toetati mitmekülgsest ning see oli igati au sees. Kusjuures sportlastesse suhtuti nagu teistesse õpilastesse, mingeid "allahindlusi" ei tehtud. Tuleks ära mainida, et juba siis oli Tallinna Reaalkool tuntud tänu heale õppeedukusele, kuid ka tänu spordile.

Kuid lähiminevikus, eriti viimastel aastatel on Tallinna Reaalkooli spordisaavu-

tused jäänud kuidagi kasinaks. Seda tõendavad vähesed karikad ja medalid. Hiljuti peeti ka GAG-iga korvpalliturniir, kust väljendus selgesti, et just praegu pole koolis piisavalt sportlasi ning midagi tuleks ette võtta. Kuid mida? Ja milles on probleem? Kindlasti on üheks probleemiks üldine sportlastevaesus. Mõningad väga head sportlased on muidugi olemas, kuid valdav osa on siiski keskpärased. Seega koolidevahelistel võistlustel päris viimasteks ka ei jääda, kuid aastatetagused hiilgeajad on läinud.

Eriti rasked on olnud kooli spordile just viimased kolm, neli aastat. Sest 97-ndal ja 98-ndal aastal lõpetasid Reaalkooli mitmed silmapaistvad sportlased. Algas allakäik. Kohati oli märgata ka kooli juhtkonna külma suhtumist ning ükskõiksust spordi suhtes. Nii moraalselt kui materiaalselt toetati minimaalselt. Sport oli muutunud suhteliselt ebaoluliseks ning helget tulevikku selles valdkonnas ei julgenud ennustada mitte keegi. Hetkel (eelkõige sellel õppeaastal) on olukord paranenud, sest kooli juhtkond on hakanud oma tähelepanu koondama ka sporti ja sportlastesse. Samuti on materiaalne toetus muutunud arvestatavaks. Õpilastel lubatakse võistluste ja laagrite nimel koolist küll puududa, kuid kahjuks kõik aineõpetajad ei suutu sellesse mõistvalt.

Algus sporditegevuse arendamiseks on tehtud, loodetavasti jätkub see ka edaspidi. Tuletan veel kõigile meelde, et mitte kunagi ei ole liiast toetada ja abistada.

Seega tulge kõik edaspidi spordi võistlustele valjuhäälselt kaasa elama.

Karin Kukk

Märgid (taas)

Kallis President! Kahjuks pole Sa aru saanud, et kusagil peab toimuma areng. Oled ehk tähele pannud, et meie kooli nimes esineb sõna „reaal“, see sõna, mis meid kõiki uh-kust tundma paneb. Meie kool ei ole teoloogiainstituut, kus ehk võib-olla on tõesti sajandeid samad kombed, tavad ja isegi õppimisviisid. Kas ehk ei sooviks Sa, kulla President, taastada poistekooli (üks kahest kõige mõttetumast teemast meie koolilehes, kõrvuti spordikooliga), sest ka see oli üks traditsioon, mis paljudele meeldis. Kuna jutt juba tavadele läks, võiksid mulle ehk välja otsida nimekirja traditsioonidest sajandi algul, ja siis seda võrrelda tänasega. Otsi välja nimekiri 20 aasta vanuste traditsioonidega. Siis ehk näeme, kuidas Reaalkool aastakümnete vältel oma imelisi traditsioone üleval on hoidnud. Oma vastuses mulle panid kohe ette üldse märgiaktus ära jätta. Miks olla lapsik ja laskuda äärmustesse? Et kas teeme, või

siis kohe üldse mitte ei tee. Ka mina tahan kunagi oma märgi kätte saada ak-tusel, kus kõik mind näevad ja tahaksin tunda, kuidas Reaali Vaim viuhiti-viuhiti mööda aulat ringi laseb. Kuid kas ainus võimalus aktust meeldejäädavaks teha, on lihtsalt aeglasemalt rääkida, et see lihtsalt pikkuse poolest eriline oleks? Samuti arvan ma, et sa oled kogu Reaalkooli mõttest valesti aru saanud. Ma mitte ei arva, et olen enast millegi erilisega sidunud. Ma olen enast sidunud kellegi erilisega. Reaali Vaim ei ole selles ilusas majas, selles arvutiklassis, vaid see on inimestes, kellega me igal hommikul koos kooli tuleme, kes meid õpetavad, kes on kunagi siin õppinud ja kes meile koolile au on toonud. Kui paljud meist tulid siia Lasnamäelt, kus kohe minigeid traditsioone ei ole (vähemalt nii tikud Sa arvama) sellepärast, et siin antakse igal aastal märke? Ja ei, ma ei soovi, et mind tunnustataks nii, nagu seda tegi kunagine 2. Keskkool oma õpilastega sügaval stagnaajal.

Ollejumal

Reaali tegemised

Reaalkooli väitlejad

Reaalkooli väitlusklubi on umbes täpselt kolme aastane ja liikmeid viieteistkümne inimese ringis. Esimest korda oma ajaloo jooksul on meilgi põhjust rääkida saavutustest: Eesti väitlusmaastikul on lühikese aja jooksul suudetud tõelisi mehetegusid teha ja endast tõsiseltvõetav märk maha jätta.

Sel aastal on toimunud kaks karikaetappi ja karikas on mõlemal korral päädunud Reaalkooli vanade seinte vahele. Kuna viimane etapp kandis nime Eesti meistrivõistlused, siis toodi seekord võistlustelt ära lausa kaks karikat.

Jah, Reaalkool on Eesti meister väitluses ja õnne tuleb see-kord soovida Rainer Küngasele, Uku Uusbergile ja eriti Kaarel Ojale, kes tõi koju ka parima kõne-leja tiitli. Võit oli ülekaalukas, seitsmest kohtunikust kuus andsid hääle Reaale ja sellega on vast ka tõestatud, et võidumonopol väitluses ei kuulu enam Inglise Kolledzile ega Prantsuse Lütseumile, kes olid finaalis meie vastasteks.

Milles peitub teie edu saladus? Seda küsimust on mulle viimasel ajal korduvalt esitatud. Minu meelest on edu saladuseks just targad ja andekad inimesed (sellised on enamus meie kooli õpilasi), kui sellele lisandub veel osavus, reageerimiskiirus ja hea väljendusoskus, siis tundub, et imestada pole enam millegi üle. Tähtsusetuks ei saa pidada ka esinemisjulgust ja enesekindlust, mida kahjuks kiputakse tihti lihtsalt ülbusena tõlgendada.

Oluline on veel see, et Reaali meeskondadel ei ole kunagi olnud treenerit, kes kirjutaks kaasusi ja õpetaks kuidas, miks ja millal. Minu rolliks on olnud pigem kaasaelamine ja pöidlahoidmine, mida olen küll innukalt teinud. Tulemused aga näitavad, et reaalikad sellist treenerit vast suurt ei vajagi, ollakse niigi iseseisvad mõtlejad ja isiksused.

Veel kord palju õnne ja suur tänu meie edukatele väitlejatele, kelleks on:

Kaarel Oja, Rainer Küngas, Uku Uusberg, Heidi Mallene, Paul Keres, Priit Raudsepp, Catlyn Kirna, Tuuli Reisberg ja Andre Kaldamäe.

Liis Aavaste

rebased

Kuidas automaatidega korda hoiti

Aga me neid pookisime. Ise ka ei uskunud, et see asi nii lõbus on. Ja ega rebased ka ei tahtnud uskuda, mis nendega toimub.

Igatahes, asi nägi välja nii, et kuskil poole viie ajal, kui mina veel uhkelt kinomajas pileti-sabas seisin, helises mul taskus telefon ning klassivennad nõudsid mingeid klasside võtmeid. Ning kui ma oma soolapulcade ja banaanidega koolimajja jõudsin, oli segadus juba alanud. Teise korruse põrandat kattis must kile, mööda treppe jooksid ringi automaatidega relvastatud tegelased, kogu koolis leiduv mööbel oli koridoris ühte hunnikusse loobitud ning turvamees üritas olukorrast ülevaadet saada ja kadunud võtmete asukohta kindlaks määrata. Päril lõpus oli ja läks veelgi lõbusamaks kui saabus Ekke kanistritäie kliistri ning munadega. Samal ajal kui mina hakkasin enda valdusesse haaratud klassi rebaste retsimiseks korda seadma, toimus aktiivne tegevus ka aulas, kus vaesed abiturientid kogu jõust ajusid pingutasid ning rebaste tunnistusi valmis vorpisiid.

Ja juhtuski nii, et üks hetk olid rebased juba kohale jõudnud ning möllasid staadioni peal. Mina aga ei saanud enam millestki aru, topiti siis mulle automaat kätte ja saadeti välja ning läkski lahti. Esimese asjana läksid lahti nöörid, mis pidid rebaseid klasside kaupuntras kinni hoidma. Kuid järgmine atraktsioon, milleks oli kooma jook, oli kindlasti üks õhtu naeltest. Tegevus seisnes sel-

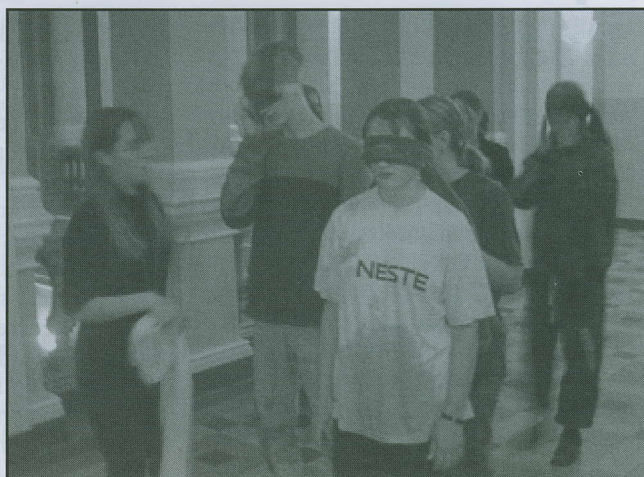
les, et rebane pidi liduma üle staadioni, seejärel jooksmas 10 ringi ümber maas seisva kaika ja pärast seda üles leidma oma klassikaaslased ning see ei olnud üldsegi nii lihtne kui võiks arvata.

Järgmiseks põnevaks ürituseks oli ühislaulmine Estonia teatri esisel platsil, mis osutus oodatust populaarsemaks. Inimesed vaatasid nagu oleks ufosid näinud ning kui me olime pikemat aega punalippe ja automaate lehvitatud, saabus kohale ka Eesti politsei furgoon. Igaks juhaks pistsin automaadi hõlma alla.

Edasi jätkus tegevus koolimaja sees. Rebased talutati mööda koolimaja ringi ning lõpptulemus meenutas midagi munapudru ja asotsiaali vahepealset.

Natuke kahju on sellest, et, ma ise enam rebane ei ole, sest ma ei tea siamaani, mis nendega täpselt tehti. Minu juhendamise all said nad igatahes vastassugupoolega lähemaid tutvusi luua, kasutades selleks erinevaid abivahendeid nagu munad, banaanid ja soolapulgad...

Korraldusliku poole pealt võib ka kõige rahule jääda. Vahest ainult üks asi jääb kri-

peldama. Nimelt pidime me ise selle laga ära koristama, mis rebastest maha jäi, aga eks me oleme selles vist ise süüdi.

Retsimise osale järgnes rebaste ristimine, see seisnes vandes ja näidendites jms. mida ma küll eriti jälgida ei jõudnud, kuna siis, kui 10 a klassile tunnistusi jagati, tuli c klassi jaoks neid veel kirjutada.

Kokkuvõtteks võib öelda, et ikka kuradima lõbus oli, vähemalt minul ja eriti lõbusaks läks retsimisele järgnenud peol ;) Ning muidugi peab tõdema, et need rebased on päris vahvad loomad ning kuna nad on ametlikult osa „meist“, siis võiks nendega veelgi tihedamaid suhteid arendada ja edaspidigi ühiseid üritusi korraldada. **Martin Varvas**

rebased surmaga silmitsi seismas

Vaadakem tõele näkku – me oleme masohhistid!

Vähemalt arvestades seda, et suurem osa meist oli nõus päev otsa ringi käima sinine kilesuss jalas või siis peas (kuidas kellelgi). Rebase võis rebastepäeval ära tunda markerihabeme ja -vurrude järgi. R –id põskedel kohustuslikud. Rääkimata siis veel nendest punastest riietest. Päevastest sündmustest võib kindlasti kõige meeldejäävamaks lugeda meie „austatud“ abiturientide poole palvetamist kooli aulas.

Nagu me juba ettegi oskasime aimata, oli see ainult eelmäng kõigele sellele, mis meid veel õhtul ees ootas.

Õhtu algas suht süüitute võistlustega kooli staadionil, millele järgnes rongkäik Estonia teatri ette, kõigil suul laul: Bold kaks ühes raha säästab... Ja kuidas me oleksimegi suutnud keelduda, kui meie ümber tiirutas „armas“ abiturient Martin Varvas vehkides automaadiga (kuigi hiljem tuli välja, et see on mängurelv).

Ega meie laulmine sellega veel lõppenud:

jõudnud Estonia ette, oli meie ülesandeks laulda Õllepruulijat. Ja muidugi ei saa mainimata jätta meie ilusaid kummardusi meid nii hästi vastu võtnud publikule – Estoniale ja Estonia puisteele.

Edasi viis meie tee meid koolimaja „kaitsva“ katuse alla, mis meie saabumise ajaks oli juba muudetud piinapingiks. Sealt kulges igauhe tee juba individuaalselt, õigemini küll paarikaupa „kakasoõmisele“. Järgnevat on kõige liht-

sam kirjeldada nii: meid viidi klassidesse ja hakati rets(rist)ima. Vihjeks kätekõverduste erivormid ja muudki hullu.

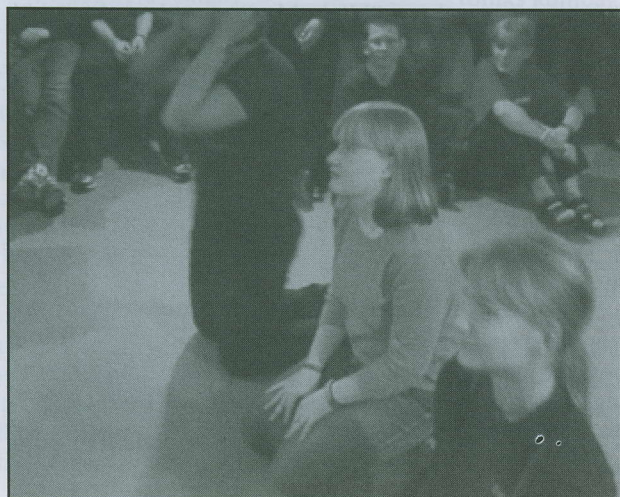
Kuid siiski kõige lähedamad asjad said pandi toime koridoris. Et tulevastele rebastele mitte liiga palju ette öelda, piirdume siingi vaid vihjetega: näiteks jahu, munad, siirup, toru, kartulitärklis ja kõik muu korraliku retsimise/ristimise juurde kuuluv. Igatahes rebasekoogi retseptile on Abiturientid päris hästi pihta saanud. Ainukeseks puuduseks selle juures võibki lugeda vist ahju puudumist.

Õhtu lõppes vande andmise, näidendite esitamise, tunnistuste kätte jagamise, tortide söömise ja peoga.

Kokkuvõtteks võib öelda, et korraldamisega said Abiturientid küll kenasti hakkama, vähemalt meie jäime sellega küll rahule. Kindlasti üritame tulevikus orgunnida vähemalt samal tasemel või paremat retsi kui nemad.

Nii et kaheksandikud hoidke alt!!!
Mari-Liis ja Maris

Reaali Poiss mainib lõpuks, et ristimine toimus 30. novembril, kõigil paistis lõbus olevat ja põhikoolil ei maksa karta tulevikku!

8. tund kolmapäeval...

...-tund, mida paljudel ei eksisteeri, on salapärase tund, mil igast klassist paar või rohkemgi õpilast kaob oma kojusuunduvate klassikaaslaste seast ja hiilib sisse esimese korruse klassi uksest. Sinna jõudes valib ta omale mugava poosi, mis aitaks tal kergemini viita järgnevat 45 minutit. Vahel otsib ta isegi pataka pabereid oma kotist välja või vahib ringi ja unistab kodust ning juba koju läinud sõpradest. Või otsib ta omale ohvrit, kellega juttu vesta või niisama jahu ajada seni kuni saabub kogu kupatuse peategija. Selle isiku saabudes on kõigil teada, et enam lahkuda ei saa ja asutakse asja kallale.

Kõigepealt tehakse hääleharjutusi ja totakaid nägusid teineteisele, et ikka häälepaelad ja kõri lahti oleks. Asja juurde kuulub tihti ka suremise imiteerimine - kõik üritavad jäljendada iseloomulikku korinat.

Seejärel lauldakse õp. Eve Karbi juhatusel kogu repertuaar läbi. Mõnda laulu üks kord, teist jälle kaks korda jne. Selline värk on tavalistel aegadel, kui pole pühi ja igasuguseid esinemisi ja nendeks harjutamisi. Pühade ja esinemiste aegu lähevad asjad hulluks. Siis harjutatakse päevas mitmeid kordi. Vahel jäädakse kooli kauemaks, et teha saaliproovi.

See kõik toob muidugi mõlemale poolele ka kasu. Koor on tugevam ja laulab paremini (vaadake või eelmise aasta saavutust Tartus)

Arvake, mida on pildistatud?

ja õpilased saavad vahel tundidest ära. Lisaks on meil iga-aastased laululaagrid, mis on...noh, kuidas öelda...üsnagi huvitavad.

Praegugi on kiired ajad, pühad tulemas ju. Seepärast ongi kolmanda korruse õpetajad vahel pahased, et ei saa tundi anda, sest keegi häälitseb saalis liiga kõvasti. Olge mureta, see kõik on asja eest. Tänu nii tihedale laulude harjutamisele on teil võimalus aktustel pikemalt istuda ; -)

Aga ega aktused ole ainsad põhjused, miks me muudkui harjutame ja kireme ja harjutame ja kireme... Tulemas on teisigi ja tähtsamaid esinemisi, kus on vaja ennast heast küljest näidata.

Neljapäeval, seega 20.12. on Kiili Kultuurimajas esinemine. Reedel 21.12. võite teiegi meid kuulda ja näha kooli aulas kell 11.00 ja 13.00. Selle kooliaasta lõpus ehk siis suvel on Laulupidu, kuhu peame ka meie minema. Sellega seoses on aprillis või mais kategooriasse laulmised. Siimaani on Reaalkooli segakoor saanud alati A-kategooriasse. Sinna püüame ka sel aastal jõuda. Loomulikult tuleb ka kevadkontsert aga pole veel teada kus, millal ja kellega. 9. veebruaril esineb vist ka vabariigi matemaatikutele, põnev, mis? Ühesõnaga tööd palju ja aega vähe ning olge hea publik või muidu laulame aktusel rohkem laule kui plaanitud.

Dea Veeremäe

Sihtkapitali asutamine

Nüüd lõpuks koitis see päev. Jah, need puuduvad 100 000 krooni on nüüd koos. Reaalkooli Sihtkapital sai õnnelikult asutatud.

Selle jaoks toimus 6. detsembril pidulik aktus tähtsate inimeste ja suursuguste kõnede. Igast klassist oli esindatud peotäis õpilasi. Millegipärast on ainult nii, et õpilastest eriti keegi siimaani ei tea, miks üldse toimusid need Pudi Rida heategevuskontserdid. Nüüd me üldiselt siis teame, et Sihtkapitali asutamiseks.

Miks seda raha siis nii innukalt vaja on? Mis on Reaalkooli Sihtkapitali asutamise eesmärk? Seda küsitigi meie kooli kõrgemalt pealt. Selle peale andis meie direktor väga üheseltmõistetava vastuse - Reaali Vaimu arendamiseks! Väga meeldiv. Kõik said targa- maks, Vaim sai oma arendusraha, kool on õnnelik, keegi on kindlasti veel rahul.

Siiski on see kõik meile vaieldamatult kasulik ja loodame, et sellest rahast saab ka tavaõpilane mingit kasu ning rõõmu. Eks vaatab, mis edasi saab. Igatahes, palju õnne koolile ja ka meile kõigile!

Helli Lööke

uudised

Füüsikast, astronoomiast

Juba mõnda aega tegutseb koolis õp. Kuurme eestvedamisel (temale minu tänusõnad, et ta õpilaste jaoks programmiväliselt aega ja energiat leiab!) astronoomiaring – midagi, mis Reaalkoolis oleks teoreetiliselt täiesti loomulik asi. Kahjuks aga näitab praktika, et astronoomiaringis ei ole ja sellest ei teagi midagi just kuigi palju õpilasi ning et ringi tegevus piirdub üldiselt tähistäeva vaatlemisega.

Astronoomiaring võiks tegelikult olla midagi füüsika-astronoomiaklubi taolist, st. mitte ainult astronoomia vaid kõigile teoreetilise füüsika huvilistele aktiivsetele inimestele. Austatud naaberkooli TIK'i füüsikaklubi on sellest hea näide – lisaks kõigele muule käiakse koos väljasõitudel observatooriumides, tööstusettevõtetes jne. Loogika ütleb, et Reaalkoolis peaks selline klubi vägagi edukas olema.

Õpilased ja õpetajad, kes on füüsika-klubi loomisest huvitatud, andke palun endast märku!!! Jätke teade Piret Otsa kätte huvijuhi ruumi või õpetajate tuppa. Teoreetilises füüsikast huvitatud inimesi oleks vaja ühendada ka igaaastase füüsika- ja astronoomiaviktoriini võistkondade komplekteerimiseks – nii oleks lihtsam viktoriiniks valmistuda ning võistkondade koosseisud saaks ehk optimaalsemad.

Mihkel Kama

Uut köögipoolelt

Arvatavasti on nii mõnigi õpilane pead mürdnud selle üle, miks on meie koolis välja kujunenud nii-öelda “supipäevad” ja “kartulipudru päevad”. Reaali Poiss siis uuris seda asja. Ei, see ei ole seadusega nii määratud, asi on täitsa meie kooli omalooming.

Nimelt ka meie kallid kokatädid on inimesed (üllatus-üllatus!). Koolis on 900 sööjat, keegi geenius on aga kõõgi teinud 500-le inimesele toidu valmistamiseks. See tähendab aga seda, et küpsetamine võtab kaks korda rohkem aega. Kuid ka kokatädidel on lisaks oma elu, nii et meist oleks väga ebaviisakas nõuda neilt ööpäev läbi vaaritamist. Seetõttu on täiesti normaalne, et nad ei tee mitte iga päev ületunde ja istu hilisõöni koolis (mitte nagu mõned kooli-armastajad õpilased).

Lõpptulemus on nagu alati see, et mingi suvalise tegelase vea tõttu jääb õpilane mil- lestki ilma, aga sellega oleme juba harjunud.

Samas väideti meile, et kui me peaksime soovima suppi mõnel teisel päeval kui neljapäeval, siis seda on võimalik korraldada. Supp võiks näiteks laupäeval olla. Saaks ilusti kõik koolipäevad vähegi toitvat rooga söödud.

Tuuli Reisberg

elust enesest

Pihtimus

Tiit Kuuskmäe

Teate kuidas ma Pimedate Ööde Filmifestivali ajal Euroopa selle aasta parimat filmi "Amelié" vaatamas käisin? Kuna pileteid ei olnud, siis ei jäänud mul midagi muud üle kui eelmise seansi aeg Sakala keskuse suurde saali hiilida, vaikselt tooliridade vahele enast ära peita ning oodata. Ja mis te arvate, mis juhtus? Ära nägin, selle filmi - inimesed läksid välja ja uued tulid sisse, mind ei aetudki aga välja!

Tõsijutt.

Järgmine päev oli küll koolis filosoofia arvestus, kuid sellele vaatamata vahtisime Sovaga poole ööni seda prantuse tädi, kes käis mööda Pariisi ringi ning tegi inimeste tuju paremaks. Mis filosoofia arvestusse puutub, siis seda polnud ma isegi järgmise päeva tunni algusajaks poole krossigi eest õppinud. Pever kutsus mind vastama ning küsis: "Misasi on keeleline determinism?" Mul polnud õrna aimugi. Kas teie teate, misasi see keeleline determinism selline on? Noh, igatahes sain ma filo arvestuse viie.

Ausõna.

Vahetevahel tundub mulle üldse nagu me käiksimel lollide koolis. Mitte sellepärast, et kõik meie ümber olevad kaaskannatajad lollid oleksid, vaid tihti tundume me endile lihtsalt kole lollidena. Näiteks tookord kui ma vene keele töö aeg Malsilt küsisin, et kas "varona" (e.k. - vares) on keskoost. Mals oleks mu selle peale peaaegu klassist välja kupatanud.

Või siis kõik need korrad kui me igasugu lollusi oleme teinud ning ise pärast kõht kõveras naernud. Näiteks otsustasime me ükskord Tiiduga, et nende neljanda korruse Radiolinja reklaamide asukohad võiks pulli pärast ära vahetada ja reklaamid ise pahupidi pöörata. Päril lõbus oli. Ma ei saa siamaani aru, kellele kuradile neid reklaame seal vaja on või kesse üldse neid vaatab?

Ei tia.

Nüüdsel ajal on kombeks saanud aga sööklas igasugu kakkida teha. Nagu möödunud reedelgi. Ma ei tea, kas kokatädid ei osanud seda arvesse võtta või olid nad niisama sinisilmsed, kuid Juko otsustas, et lauale pandud mandariinide koortega tuleb ilmtinimata sõda korraldada. Nii saigi Sova poole söömise pealt koorega vastu pead. Ja paljud teised ka.

Peale selle oleme me saiasõda korraldanud kõrvallauas istuvate üheteistkümnendikega. Mõni ime - laua otsas ja meie kõrval istub Rauno, kes lausa norib, et saia kuuliga piki nina saada. Nii me siis sõdime ja sööme ning sõdime edasi. Lausa lust ja lillepidu!

Mis sõdadesse puutub, siis tegi Sova ükskord, kui Mumma oli haige ning meil kästi tema klassis istuda, kõrval Jüriloo klassis istuvale poolrühmale samuti sõda. Lumesõda. Nimelt aetas ta laua peale ühe tooli ning ronis ise selle kaadervärgi otsa. Avanud katuseakna, koukis ta sinna kogunenud lund ning viskas katuselt Jüriloo klassi poole. Teise poolrühma omad ütlesid pärast, et nad arvasid, et mingi lind lendas vastu akent. Vot kui kõvad mehed me oleme!

Mis üleüldsegi riigikaitsesse kui samuti sõjalisel õpetusesse puutub, siis alles tunanell-japäeval oli meil seal arvestus. Brus käskis nagu alati kõigil moka maha lüüa ning lubas spikerdamise korral klassist välja peksta. Meil oli ükskama kõik, sest spikritel seda, mida tarvis, nagunii peal polnud. No öelge palun, milline on NATO kaliibrandard? Mind isiklikult ei koti mingi NATO kaliiber

tarvis mõni tsitaat kirja panna. Ilmselt kardab ta oma koha pärast. Sellele vaatamata suskasime me talle tänutäheks novembris oma märgi rinda ning tegime pisikese juubelikingitusegi.

See oli ka üks isemoodi lugu. Asi nimelt selles, et poole päeva pealt sai keegi teada, et tegemist on Toomra sünnipäevaga ning kohe kerkis üles kingituse küsimus. Otsustasime, et ostame paki suitsu. Peagi selgus aga - suured suitsumehed nagu me oleme -, et keegi ei tea, mis marki ta tõmbab. Niisiis palusimegi, et Aavaste asjasse selgust tooks. Järgmiseks vahetunniks oli teada, et Toomra imeb LM-i. Tüdrukud käisid vahepeal putkas ning viimaseks tunniks oligi meil kingitusepakk valmis: tikud, LM ja halva hingeõhu vastane Tic Tac. Kingituse kinnituspaela kasutas Toomra aga juuksekummiks...

Ausõna.

Klassiõhtul tegin oma klassiõele Kristinale abieluettepaneku. Lühikese kaalumise järel oli ta nõus, kuid viimasel ajal tundub mulle, et ta pole meie kihlust eriti vaimustuses. Ei tia miks...

Vahetevahel juhtub aga seda-moodi, et kohe mitte ei viitsi kuhugi tundi minna. Lihtsalt ei taha ja kõik. Aga kus sa mujal ka oled? Pingi peal istuda on ju nadi. Ma ei tea, kas sellel või mõnel teisel põhjusel olen ma oma klassikaaslast hakanud tundide ajal tihti raamatukogus kohtama. Tulevad teised sisse, võtavad riulist mõne algklasside "Robin Hoodi" ja hakkavad lugema.

Ja ärge arvake, et meie klassis pole oma bridzhiklubi. On küll! Võki, Anton, Pent ja Sova mängivad vastu õpetajate tahtmist

tundide ajalgi bridzhi. Neil on isegi vist mingid aastaringsed karikavõistlused, et peab võite koguma ja midagi sellist.

Muidu on siin aga lahe. Võta koolikott selga ja ole mees tundides nende lõppu ära ootama - siis ei saa ükski vägi sinu vastu. Sest mis see kooliskäimine muud ikka on kui ootamine, et millal kogu see jama ükskord ometigi läbi saaks.

Ja emad ja isad ja õpetajad mõtleavad, et küll on ikka tähtis ja oluline see kooliskäimine: oleneb ju kogu järgnev elu sellest. Vahet võtab endagi tõsiseks. Nagu Vargamäe Andrese Pearu tembud tõsiseks tegid või midagi. Siis virutad sööklas aga kellelegi mandariini koorega vastu pead ja kogu see kupatus tundub jällegi palju lõbusam.

Nagu siis kui me Inese ning Reaali vilistlaste Jaagu ja Andreasega kinos käisime ja viimases reas mustikaveini jõime. Tõsi ta ju on, et nõnda on seda kõike kergem taluda.

Valgus

Ma näen valgust.
See on nii hele.
Näen millegi algust,
Siit niipea ma ära ei lähe.

See on kui virvendus veel,
Mis oma õrnusega,
Edasi kandub.
Ja see on nii ere,
See on mulle nii palju andud
See on andnud mulle rohkem,
Kui miski muu.

Võtaksin su kaasa,
Et sulle seda näidata,
Kuid ei saa,
Sest sa oled,
Kusagil mujal.
Kusagil kaugel,
Kuid siiski mu südamele,
Väga lähedal.

TauntZ

absoluutselt - olgu või üks meeter.

Või siis kas M13 on automaat või kuulipilduja? Olgu või käsigranaat - mis kuradi vahet seal on? Asjade normaalse käigu puhul ei tohiks kumbagi elus vaja minna ja ei lähe ka. Seepärast käisimegi me Jukoga kogu poolaasta peale vist ainult kahes sõjalises...

Eriti lahe on veel siis kui tunnis vahelduseks midagi intrigeerivat juhtub. Näiteks kui ma Mumma tunnis ükskord tahvli ees mingit globaalse transpordi ülesehitust seletasin, viskas Juko Mummale kustukaga vastu pead. Õieti öeldes läks küll natuke mööda, kuid ega palju puudu ei olnud. Mumma oli shokeeritud ning mina sain viie.

Sulatõsi.

Küllaltki arvestatavad on ka Toomas Toomra saksakeele tunnid. Kahjuks on ta rangelt keelanud meil nendest lehes kirjutada. "Ärge te jumala pärast seda küll tehke!" lausub ta alati kui meil on põhjust koolilehe

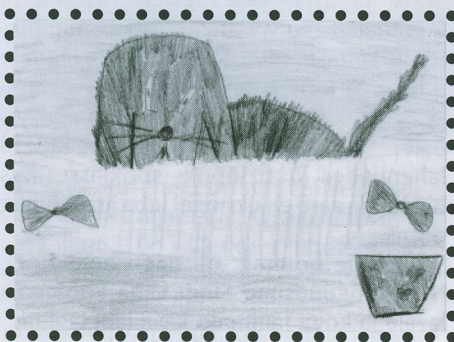
Minu lemmikloom

Mul on tsintsilla, ta on tüdruk, ta nimi on Silla. Me laseme ta õhtul veerandtun-niks lahti. Tsintsillad on väikesed pehmed loomad. Me anname Sillale süüa kuivatatud marju ja heina. Ta on orava ja jänese sugulane. Silla on näriline. Silla on halli värvi.

Sandra Kattai

Hobune on tore loom. Temaga saab ratsutada. Hobusega on raskem sõita, kui jalgrattaga. Ratas on lihtsalt tavaline. Aga hobune on loom. Hobust ei pane ööseks garaazi. Hobune võib saada sõbraks. Minu vanaisal, tädil oli ka kunagi hobune. Hobusel on lakk. Lakk võib olla tähniline või triibuline.

Agnes Tael

Minu lemmikfilm

Minu lemmikfilm on "Titanic". See räägib ühe rikka naise ja vaese mehe suhtest. Vaest meest kehastab Leonardo da Vinci. Peategelased lähevad tolle aja suurima laeva "Titanicuga" reisile. Laeval nad kohtuvad ja armuvad. Varsti kuuleb aga naise peika sellest jandist. Ning seob mehe torude külge kinni. "Titanic" põrkab sel ajal jäämäega kokku. Naine otsustab end laeval jätta, kuna ei leia meest. Mees pääseb lõpuks lahti, kuid on juba liiga hilja. Aga naine jääb õnne ks ellu. Titanicu filme on tehtud palju, kuid see on minu lemmik.

Ralf Ahi

Minu lemmikauto

Ta on kõige ilusam auto. Ta ei saa kunagi olla kõige koledam auto. Auto mark on: Larbodshini Dilarbo ja ta on väga kiire. Ta on üks kõige kiiremaid autosid. Ta meeldib mulle väga. Kas teile ta ei meeldi? Siis on väga kahju. Ega teda eestis väga näha pole. Ta on rohkem Ameerika auto. Ta on punast värvi. Ta sarnaneb Ferrariga.

Jüri-Karl Leppik

Kõikide siin ära toodud juttude autorid on meie kooli 2 a ja b klassist.

Minu lemmikõppeaine

Ma istun Mata tunnis ja vaikselt murren pead, kas 1+1 on 2 või tuleb jagada. Ka loodusõpetuses ma vaikselt murren pead, Et minu tunnistusel kõik hinded oleks head. Kuid kehalises kunagi ei mõtlema pea. Vaid lihtsalt hüppa õhku ja hinded on sul head.

Ullamari Niit

Minu lemmikkala

Ta on delfiin. Minule meeldib delfiin, sellepärast, et ta oskab väga ilusaid trikke teha. Ja ta on üldse ilus. Mu üks soov on see, et mina merepõhja delfiine vaatlema. Ja ta ravib näiteks pahade haigustega inimesi.

Marge Maidla

Minu lemmikunistus

Minu unistus on jalgpalluriks hakata ja ründemees olla. Ma soovin Fc Forasse ja soovin olla parim mängija Fc Foras.

Kaspar Orasmäe

väikesed

Väike uisukuninganna

Ühte Väikese maja klassi astuvad sisse Reaali Poiss ja väike asjaiku näoga tüdruk. Istutakse ja jutt kakkabki jooksmas. Tüdrukuke on Johanna Allik, kes võitis rahvusvahelise iluuisutamisevõistluse Haabersti Cup. Johanna on iluuisutamise tegelenud juba viiendast eluaastast peale ja näeb ka oma tulevikku selles (olümpiale ka loomulikult).

Johannale meeldib veel laulda, tantsida, suusatada ning jõuluvanalt tahabki ta saada kingiks slaalomisuuski. Kui kõige selle kõrvalt aega üle jääb, õpib Johanna koolitükke ja vaatab televiisorit. Koolis meeldib Johannal käia, sest siin on tal palju sõpru. I a lapsed on kindlasti rõõmsad, et nende klassis selline tore ja aktiivne tüdruk käib. Reaali Poiss soovib Johannale edu ka edaspidiseks!

Catlyn Kirna

Soengudisko

Kes ikka tahab, see viitsib ja teeb ära ka. 28. novembri õhtul, kui Reaali Poisi toimetuse eelmise lehe kallal ajusid ragistas, kostis aulast valjut muusikat ja kooli peal jooksis eriti uhkete soengutega poisid-tüdrukud ringi. Nimelt pidasid II-IV klass soengudiskot. Sellest käisimegi neljanda klassi poiste, tüdrukutega rääkimas. Sellest kõigest siin väikene kokkuvõte. Oli kõike: patse, lokke, värvi, kulda, karda. Igati esitles ennast ja oma soengut, esineti Play-boxiga ja tehti muud huvitavat. Valiti parimad, kuid auhindu said kõik. Tantsiti, tunnti ennast hästi. Auhinnad töid lapsevanemad ja igati võis ise välja valida, mida ta täpselt endale tahtis. Kõigile jäi õhtu meelde, kuid siiski oli tüdrukute arvates muusika liiga vali ja poiste arvates pisut valet stiili. Kuid selliseid asju tahaks veel ja veel, oleks vaid midagi teha. Kui gümnaasium ka sellised aktivistid oleks, toimuks meil iga päev midagi. Seoses peo auhindadega tänab õpetaja Anier kõiki lapsevanemaid, eriti Sabine Kodu ema-isa.

Catlyn Kirna

mitmesugust Lastekoori laager

ABSURD # 2

·On täiesti pikk sirge koridor. Ühtegi ust ega mitte midagi, lõppu silm ei sele- ta. Kokatädi astub nurga tagant välja.

·Kaks narkomaani sõidavad autoga. Esimene teisele: "Pidurda, näe kass!!! Oh kurat alla ajasid." Sõidavad edasi natukese aja pärast uuesti. "Näe seal on vanamutt, pidurda, pidurdaaaaa..." Aja-sid muti kah alla. Mõne aja pärast veel: "No pidurda ometi!!!!!!" "Sina oled ju rooli taga, eks pidurda ise!"

·Q:Miks elevant jalatallad kollaseks värvib? A:Et end paremini munapudru sisse ära peita

·Q:Oled sa enne munapudru sees elevanti näinud? Ei ole? A:Lõpp hästi on end ära peitnud

·Lebavad kolm krokodilli jõe kaldal. On aasta 3000. "Jaa, kunagi olime me rohelised..." "Ja ujuda oskasime..." "Aitab lobast, läki mett korjama."

·Mis on maailmas kõige suurem kiirus? - See, kui sa jooksed ümber maja ja näed oma selga nurga taha kadumas!

·Mis on maailmas kõige suurem sigadus? - See, kui si*ud naabri uksemati peale, siis annad kella ja küsid, ega su naabril ei juhtu vetsupaberit olema!

·Mingi suure vene küla lähedal kukub alla ufo. Külaelanikud näevad ufot kukumas ja lähevad vaatama. Lähevad läbi metsa ja jõuavad lagendiku servale. Lagendikul on ufo. uks on pärani ja sokid kuivavad ukse peal. Ronib uks plekist mehike välja ja hakkab midagi nokitsema masina kallal. Rahvas piilub puude tagant ja kõik hakkavad vaikselt sosistama: "tere ufo, tere ufo, tere ufo". Sosistavad, sosistavad. Plekkmees ei tee väljagi vaid nokitseb edasi. Lõpuks kas-vab sosin hästi suureks suminaks: "tere ufo tere ufo" Äkki käib plekkmehest nõksak läbi vaatab metsa poole näeb rahvast ja käratab: "Minge per**e maa-lased, ei näe et lennuõnnetus oli või!!!"

·Mees hakanud pulma minema. Rakendanud hobuse vankri ette ja pan-nud tuhatnelja ajama. Hobune jäänud lolli näoga järgi vahtima.

·Mees magab. Äkki kuuleb väljast il-get raginat. Vaatab aknast välja. Auto roostetab. Lagendik... Äkki tuleb nurga tagant tank

·Läheb mees hilja öösel kalmistule ja näeb teist meest. - Kuule läheme koos, ma kardan hirmsasti" - No lähme. Jõudsid kalmistu keskele ja teine küsib: - Oot, aga mida sa siis öieti kardad? - Surnuid. - Mitte ei saa aru, milleks meid karta.

jätkub taas...

9.-11. novembril oli Sindis laululaager, kust võtsid osa "Sinilind" (Tln. 37. KK lastekoor) Sindi Gümnaasiumi ja Reaal-kooli lastekoor (kokku 120 lauljat).

Reede hommikul umbes kell pool 9 hakkasid saabuma esimesed õpilased Sa-kala bussiparki, et minna laululaagrisse. Kell oli 9.05 sõitis buss välja koos 32 laulukoori õpilasega. Sõit kestis kusagil kaks tundi. Poole tee peal nägime, kuidas lund sadas ja maa oli valge, oli talv. Koha-le jõudes mindi ruttu koolimajja, et mitte väga lumiseks saada. Kotid panime algul aulasse, kus meile räägiti mida me teeme, kus me ööbime ja kes meid õpetama hak-kavad. Peale seda viisime kottid võimlas-se ja läksime laulma. Seda tegime kolm väsitavat tundi, kolme 10 minutilise pausi-ga. Kella kaheks läksime lõunat sööma ja peale seda saime vaba aega. Suur osa õpi-lastest läks poodi kuid paljud jäid kooli asju sättima. Siis mindi jälle laulma kuni õhtusöögini. Peale sööki algas "Mardi-õhtu." Seda sisustas Paul Bokov Viljandi Kultuurikolledzist, kes õpetas mitmeid põnevaid tantse. Õhtul, kusagil 10 paiku läks asi segaseks ja huvitavaks. Nimelt olid mingid poisid saali ühe kihi kahekihilisest ja koridori akna täielikult katki löönud, seda jäi parandama poliit-seinik kellel midagi muud üle ei jäänud, kuna muidu oleks ta pidanud meid öölä-bi valvama. Peale seda pidid õpetajad kaua ootama kuni lapsed magama jäid, pooled kindlasti ei jäänudki.

Definitsioone eluks...

hullu lehma töbi- sõnakuulmatu vei-se poolt taluperemehele tekitatud närvi-haigus

euroametnik- Eesti eesrindlik korrum-peerunud ametnik, kes altkäemaksu võ-tab ainult eurodes

klaasikillud- kultuurse viinavõtu käigus öeldavad vaimukused

soolhape- tequila

õlilatern- rämpase traktoristi sinikas

Soela- farm huntide kasvatuseks

Kasvuhoone- kool või lasteae

Lumesahk- talvel põllu kündmiseks

mõeldud spetsiaalne ader

Pasunakoor- kantpeade löögirühm

Torupill- kohtlase olemisega inimese nutt

Verepulm- abiellumine õe, venna, ema, isa, v.m.s.

Kõrvahark- eriti suurte kõrvadega ini-mesele mõeldud spetsiaalne toestus

kõrvade jaoks

kapsaliblikas- eriti kole prostituut, kelle teenuseid kasutades peab olema maani purjus

koiliblikas- eriti odav prostituut ihne inimese teenindamiseks

jätkub...

Tõusime et kella kümneks sööma minna ja peale seda jälle laulma. Õppisime edasi laule, mida laulupeol laulda. Pärast lõuna-sööki oli meil jälle vaba aega kuni pidime laulma minema. Mõne aja pärast läksime õhtust sööma ja peale sööki tulid missi-võistlused, kus kolme kooli julgemad neiu võistlesid tantsimises, tutvustamises, fantaasiavoorus ning vaidlematult põnevaks kujunes playbox, kus missikan-didaadid pidid lindilt tuleva muusika saatel imiteerima tuntud soliste. See oli ka ainus kodus ettevalmistatud ülesanne. Missikandidaate oli 11 ja kolm esikohta tulid meie kooli. II printsess oli Juta Tar-mak 6.a klassist, I printsess oli Kadi Tuum 6.c klassist ja MISS Re-Si-Si oli Mari-Liis Raudsepp 6.c klassist. Missivõistlust austasid oma kohalolekuga mitmed "prominendid" nagu näiteks "missi-issi Valeri Kirss" ning üllatusvõistlejateks olid Maie ja Silvi telesaatest "Vanad ja kobedad." (kõik kohaliku näiteringiliik-mete kehastuses). Toimus ka "vanadele olijatele" juba traditsiooniliseks saanud kringlijah, kus salakirjade järgi koolimajas orienteerudes ja erinevaid ülesandeid lahendades jõuti lõpuks sööklasse, kus hinnaline aare ehk kringel juba ärasöömist ootas.

Viimane hommik oli nagu eelminegi. Nüüd kogunesime Sindi vana koolimaja lavale ja kogu laulupeo kava läbi laulnud, oli selge, et suur töö sai tehtud.

Aprilli algul ootame oma Sindi sõpru Tallinna, et enne otsustavaid esinemisi veel koos harjutada ja "Minilaulupidugi maha pidada.

Janika Leisalu

Videokahuriga ekraanile lastud kiri filo-soofia tunnis: "Are you sure you want to send "Mehis" to recycle bin?"

Polma bios: "ja leheküljel 38 võite nä-ha tema riista"

Anu Ermann "Ma räägin seda jama hommikust õhtuni"

"Mina oma pika, kuid viljatu elu jooksul..." Saukas

"Siis tuleb arvatavasti teie lemmik-teema-sigimispartnerite valik!" Erkki Otsmann

"Ma annan teile mingisuguse ja-ma siin ette. Mul ükskõik, mis ma välja mõtlen" Ermann

"Kordamine hakkab tarkuse kurjaks võõrasemaks muutuma" Saukas

"Ma pean su ema kooli kutsumal!" Ottson Catlynile, kui too ei osanud öelda, kui palju on cos 0°

"Võib-olla on kõik siin lõdvalt istu-nud, lõdva püksikummiga või ma ka ei tea" Otsmann

"Ärge unustage fotot kontrolltöö peale panemast, et ma saaksin teile näo järgi hindeid panna!" Igor Kaasik

"Suvel, kui on palav, on koerad pinnalaotuses" Saukas